

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO

JÁNA MAZÁKA

przedstawiona w dniu 24 września 2009 r.¹

I — Wprowadzenie, okoliczności faktyczne sprawy przed sądem krajowym i przebieg postępowania przed tym sądem

1. Niniejszy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony został do Trybunału przez Bundesgerichtshof (niemiecki trybunał federalny zwany dalej „sądem krajowym”). Zadane pytania prejudycjalne dotyczą wykładni art. 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych² (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 44/2001”).
2. Sąd krajowy potrzebuje odpowiedzi Trybunału, aby ustalić czy sądy niemieckie mają jurysdykcję do orzeczenia w sprawie dotyczącej skargi o odszkodowanie wniesionej przez Car Trim GmbH, przedsiębiorstwo z siedzibą w Plauen (Niemcy) (zwane dalej „powódką w postępowaniu przed sądem krajowym”) przeciwko KeySafety Systems SRL, przedsiębiorstwu z siedzibą w Villastone (Włochy) (zwanemu dalej „pozwaną w postępowaniu przed sądem krajowym”).
3. W okresie od lipca 2001 r. do grudnia 2003 r. pozwana w postępowaniu przed sądem krajowym nabywała od poprzednika prawnego powódki w postępowaniu przed sądem krajowym komponenty systemów poduszek powietrznych. Potrzebne do nich części i materiały pochodziły w przeważającej mierze od poddostawców. Co się tyczy wytwarzania i dostawy tych komponentów, które zgodnie z umową powódka w postępowaniu przed sądem krajowym była zobowiązana dostarczać na jej koszt na żądanie do zakładu w Colleferro (Włochy) pozwanej w postępowaniu przed sądem krajowym, strony zawarły pięć umów ramowych, z których każda dotyczyła pojazdu określonego rodzaju.
4. Pozwana w postępowaniu przed sądem krajowym wypowiedziała poszczególne umowy ze skutkiem na koniec 2003 r., w następstwie czego powódka w postępowaniu przed sądem krajowym, uznając powyższe wypowiedzenia za zerwanie umów, wniosła skargę o odszkodowanie do Landgericht Chemnitz będącego sądem właściwym ze względu na ówczesne miejsce produkcji. Sąd ten odrzucił pozew jako niedopuszczalny ze względu na brak jurysdykcji międzynarodowej sądów niemieckich. Apelacja powódki w postępowaniu przed sądem krajowym została oddalona przez Oberlandesgericht Dresden. Powódka w postępowaniu przed sądem krajowym wniosła następnie kasację, która została dopuszczona przez sąd drugiej instancji.

1 — Język oryginału: francuski.

2 — Dz.U. 2001 L 12, s. 1.

II — Ramy prawne

5. Motyw drugi rozporządzenia nr 44/2001 przewiduje, że:

„Różnice pomiędzy przepisami poszczególnych państw o jurysdykcji i uznawaniu orzeczeń utrudniają należyte funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Dlatego nieodzownym jest wydanie przepisów celem ujednoczenia przepisów o jurysdykcji w sprawach cywilnych i handlowych oraz uproszczenia formalności ze względu na szybkie i nieskomplikowane uznawanie i wykonywanie orzeczeń z państw członkowskich związanych niniejszym rozporządzeniem”.

6. Zgodnie z motywem jedenastym rozporządzenia nr 44/2001:

„Przepisy o jurysdykcji powinny być w wysokim stopniu przewidywalne i powinny zależeć zasadniczo od miejsca zamieszkania pozwanego, a tak ustalona jurysdykcja powinna mieć miejsce zawsze, z wyjątkiem kilku dokładnie określonych przypadków, w których ze względu na przedmiot sporu lub umowę stron uzasadnione jest inne kryterium powiązania [uzasadniony jest inny łącznik]. [...]”.

7. Motyw dwunasty rozporządzenia nr 44/2001 stanowi:

„Jurysdykcja oparta na łączniku miejsca zamieszkania powinna zostać uzupełniona jurysdykcją opartą na innych łącznikach, które powinny zostać dopuszczone ze względu na ścisły związek pomiędzy sądem a sporem prawnym lub w interesie prawidłowego wymiaru sprawiedliwości [prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości]”.

8. Przepisy o jurysdykcji wymienione są w rozdziale II rozporządzenia nr 44/2001.

9. Artykuł 2 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 będący częścią sekcji 1 tego rozdziału zatytułowanej „Przepisy ogólne” stanowi:

„Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane, niezależnie od ich obywatelstwa, przed sądy tego państwa członkowskiego”.

10. Artykuł 5 rozporządzenia nr 44/2001 będący częścią sekcji 2 rozdziału II zatytułowanej „Jurysdykcja szczególna” przewiduje:

— w przypadku świadczenia usług — miejsce w państwie członkowskim, w którym usługi zgodnie z umową były świadczone albo miały być świadczone;

„Osoba, która ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego może być pozwana w innym państwie członkowskim:

c) jeśli lit. b) nie ma zastosowania, wówczas stosuje się lit. a);

[...]”.

1) a) jeżeli przedmiotem postępowania jest umowa lub roszczenia wynikające z umowy — przed sąd miejsca, gdzie zobowiązanie zostało wykonane albo miało być wykonane;

III — Pytania prejudycjalne i przebieg postępowania przed Trybunałem

b) w rozumieniu niniejszego przepisu — i o ile co innego nie zostało uzgodnione — miejscem wykonania zobowiązania jest:

11. Sąd krajowy postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z dwoma następującymi pytaniami:

— w przypadku sprzedaży rzeczy ruchomych — miejsce w państwie członkowskim, w którym rzeczy te zgodnie z umową zostały dostarczone albo miały zostać dostarczone;

„1) Czy art. 5 pkt 1) lit. b) rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że umowy dostawy towarów, które mają być wytworzone bądź wyprodukowane, niezależnie od określenia przez kupującego pewnych wymogów dotyczących pozyskania, obróbki i dostawy produkowanych przedmiotów, łącznie z zapewnieniem jakości produkcji, rzetelności dostawy oraz

sprawnej formalnej realizacji zlecenia, należy uznać za sprzedaż rzeczy ruchomych (tiret pierwsze), a nie za świadczenie usług (tiret drugie)? Jakie kryteria decydują o tym rozróżnieniu?

- 2) Jeżeli należy uznać, że jest to sprzedaż rzeczy ruchomych: czy w przypadku sprzedaży na odległość miejscem, w którym sprzedane rzeczy zgodnie z umową zostały dostarczone albo miały zostać dostarczone, jest miejsce faktycznego wydania rzeczy kupującemu, czy też miejsce, w którym te rzeczy zostały wydane pierwszemu przewoźnikowi w celu przekazania ich kupującemu?”

12. Uwagi na piśmie przedłożone zostały przez pozwaną w postępowaniu przed sądem krajowym, rządu niemiecki, czeski i rząd Zjednoczonego Królestwa oraz Komisję Wspólnot Europejskich.

IV — Ocena

A — W przedmiocie pierwszego pytania prejudycjalnego

13. Zadając pierwsze pytanie prejudycjalne, sąd krajowy dąży do ustalenia, czy umowy

o dostawę towarów, które mają być wytworzone bądź wyprodukowane oraz dostarczone stosownie do wymogów szczególnych kupującego należy uznać za „sprzedaż rzeczy ruchomych” czy za „świadczenie usług” w rozumieniu art. 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001. Sąd krajowy zapytuje również, jakie kryteria decydują o rozróżnieniu między „sprzedażą rzeczy ruchomych” a „świadczeniem usług” w rozumieniu rozporządzenia nr 44/2001.

14. W przypadku umów o dostawę towarów, które mają być wytworzone bądź wyprodukowane, strony, które przedstawiły uwagi na piśmie uznają je jednomyślnie za sprzedaż rzeczy ruchomych, niezależnie od określenia przez kupującego pewnych wymogów dotyczących pozyskania, obróbki i dostawy tych przedmiotów, łącznie z zapewnieniem jakości wytworzenia, rzetelności dostawy oraz sprawnej formalnej realizacji zlecenia. Komisja dodaje, iż inaczej dzieje się, jeśli zamawiający owe towary sam musi dostarczyć zasadniczą część materiałów potrzebnych do wytworzenia lub produkcji.

15. Rząd niemiecki i rząd Zjednoczonego Królestwa również rozważały kryteria decydujące o rozróżnieniu między „sprzedażą rzeczy ruchomych” a „świadczeniem usług”. Według rządu niemieckiego chodzi tu o kryteria gospodarcze wymuszające zbadanie, jakie obowiązki charakteryzują

daną umowę. Według rządu Zjednoczonego Królestwa decydującym elementem jest to, iż świadczenie sprzedającego prowadzi do dostawy i przeniesienia własności towarów.

Nie uważam, aby powracanie do genezy, celów i systematyki tego rozporządzenia było użyteczne. Wystarczające będzie bowiem odesłanie do najnowszego orzecznictwa Trybunału⁴.

16. Uważam, że pierwsze pytanie prejudycjalne interpretować można na wiele sposobów. Można rozumieć je jako wzywające Trybunał do określenia kryteriów rozróżnienia między „sprzedażą rzeczy ruchomych” a „świadczeniem usług” w ujęciu ogólnym lub określenia ich jedynie w odniesieniu do przedmiotu postępowania przed sądem krajowym lub też jako sposób na wyciągnięcie wniosków dla konkretnego przypadku z ogólnego rozróżnienia między „sprzedażą rzeczy ruchomych” a „świadczeniem usług”.

17. Należy zaznaczyć, iż samo brzmienie art. 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001 nie pozwala odpowiedzieć na postawione pytanie, ponieważ nie definiuje on pojęć „sprzedaży rzeczy ruchomych” i „świadczenia usług”. Trybunał przypomniał w tym względzie, że należy oprzeć się na genezie, celach i systematyce rozporządzenia nr 44/2001³.

18. Prawo wspólnotowe i orzecznictwo Trybunału nie dostarczają wskazówek wystarczających, aby ustalić kryteria ogólnego rozróżnienia między „sprzedażą rzeczy ruchomych” a „świadczeniem usług”. Jak wynika to z pkt 33 wyroku z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Falco Privatstiftung i Rabitsch⁵ pojęcie „usługi” użyte w rozporządzeniu nr 44/2001 ma autonomiczną treść, która jest niezależna od jego wykładni w ramach art. 50 WE lub instrumentów wtórnego prawa wspólnotowego innych niż rozporządzenie nr 44/2001. Takie samo stwierdzenie poczynić można moim zdaniem dla pojęcia „rzeczy ruchomej”. W konsekwencji orzecznictwo, w którym Trybunał interpretuje pojęcia „usługi” i „rzeczy ruchomej” w świetle podstawowych swobód rynku wewnętrznego nie ma zastosowania w kontekście rozporządzenia nr 44/2001.

19. Trybunał, na obecnym etapie, dokonał jedynie częściowej negatywnej definicji pojęcia „umowy o świadczenie usług” w rozu-

3 — Zobacz wyroki: z dnia 3 maja 2007 r. w sprawie C-386/05 Color Drack, Zb.Orz. s. I-3699, pkt 18; z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie C-533/07 Falco Privatstiftung i Rabitsch, Zb.Orz. s. I-3327, pkt 20; z dnia 9 lipca 2009 r. w sprawie C-204/08 Rehder, Zb.Orz. s. I-6073, pkt 31.

4 — Zobacz wyrok z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Falco Privatstiftung i Rabitsch (przytoczony w przypisie 3, pkt 21–27).

5 — Przytoczony w przypisie 3.

mieniu rozporządzenia nr 44/2001, orzekając, iż pojęcie to nie dotyczy umowy, w ramach której właściciel prawa własności intelektualnej przyznaje odpłatnie drugiej stronie umowy uprawnienie do korzystania z tego prawa⁶. Nie można jednak z powyższego wysnuwać ogólnych wniosków.

20. Nie uważam, aby konieczne było przeprowadzenie analizy w ujęciu ogólnym rozróżnienia, o jakie wystąpiono. Biorąc pod uwagę rozliczne aspekty życia gospodarczego, takie ogólne rozróżnienie nie jest obiektywnie możliwe. Jako że prawo procesowe używa pojęć mających treść materialną, tak jak „rzecz ruchoma” i „usługa” w niniejszej sprawie, oczywiste jest, że wykładni takich pojęć oraz ich rozróżnienia poszukiwać należy w poszczególnych przypadkach w materialnym prawie wspólnotowym, mając w szczególności na uwadze cel, w jakim są one wykorzystywane.

21. Założenie to stanowi punkt wyjścia dla mojej odpowiedzi na pierwsze pytanie prejudycjalne. Należy odnotować, iż mogę na nie odpowiedzieć jedynie w świetle konkretnych okoliczności sprawy przed sądem krajowym.

22. Należy w tym względzie zauważyć, iż powódka w postępowaniu przed sądem

krajowym zawarła z pozwaną w postępowaniu przed sądem krajowym pięć umów ramowych o dostawę komponentów systemów poduszek powietrznych. Prawdą jest, że będąca kupującym pozwana w postępowaniu przed sądem krajowym określiła pewne warunki dotyczące jakości komponentów. Nie zmienia to jednak wcale faktu, iż przedmiotem omawianych umów ostatecznie jest dostawa towarów o uzgodnionych właściwościach.

23. Nawet zakładając w ślad za Oberlandesgericht Dresden, będącym sądem drugiej instancji w postępowaniu krajowym, iż pośród zobowiązań umownych powódki w postępowaniu przed sądem krajowym znajdują się zobowiązania odpowiadające świadczeniu usług, a mianowicie docięcie i obróbka materiałów zakupionych u poddostawcy celem dostosowania ich do potrzeb pozwanej w postępowaniu przed sądem krajowym, to są to zaledwie zobowiązania uboczne. Trybunał zaś uznał już zasadę „accessorium sequitur principale”⁷, na którą powołuje się również pozwana w postępowaniu przed sądem krajowym w jej uwagach na piśmie.

24. Z powyższego wynika, iż zobowiązaniem głównym w omawianych umowach było dostarczanie komponentów systemów poduszek powietrznych i w konsekwencji

6 — Zobacz wyrok z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Falco Privatstiftung i Rabitsch (przytoczony w przypisie 3, pkt 44).

7 — Zobacz wyrok z dnia 15 stycznia 1987 r. w sprawie 266/85 Shenavai, Rec. s. 239, pkt 19.

stosunek umowny między powódką w postępowaniu przed sądem krajowym a pozwaną w postępowaniu przed sądem krajowym, jego treść oraz skutki muszą podlegać art. 5 pkt 1 lit. b) tiret pierwsze rozporządzenia nr 44/2001.

25. Jeżeli wreszcie umowy zawarte między powódką w postępowaniu przed sądem krajowym a pozwaną w postępowaniu przed sądem krajowym badane byłyby według kryteriów podstawowych swobód rynku wewnętrznego, niepodważalnie zaliczałyby się do swobody przepływu towarów a nie do swobody przepływu usług.

26. Na pierwsze pytanie prejudycjalne odpowiedzieć należy więc, iż art. 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że umowy dostawy towarów, które mają być wytworzone bądź wyprodukowane należy uznać za sprzedaż rzeczy ruchomych, chociażby kupujący określił pewne wymogi dotyczące pozyskania, obróbki i dostawy produkowanych przedmiotów, łącznie z zapewnieniem jakości produkcji.

B — W przedmiocie drugiego pytania prejudycjalnego

27. Zadając drugie pytanie prejudycjalne, sąd krajowy zwraca się do Trybunału zasadniczo o dokonanie wykładni, w odniesieniu do

sprzedaży na odległość, zawartego w art. 5 pkt 1 lit. b) tiret pierwsze rozporządzenia nr 44/2001 zwrotu „miejsce w państwie członkowskim, w którym [rzeczy ruchome] zgodnie z umową zostały dostarczone albo miały zostać dostarczone” celem określenia miejsca wykonania zobowiązania, które stanowi łącznik z sądem mającym jurysdykcję w sprawach, których przedmiotem jest umowa lub roszczenia wynikające z umowy.

28. Pozwana w postępowaniu przed sądem krajowym oraz rządy niemiecki i czeski są zasadniczo jednomyślne co do określenia miejsca, w którym rzeczy ruchome zgodnie z umową zostały dostarczone albo miały zostać dostarczone, w przypadku sprzedaży na odległość, na podstawie miejsca faktycznego wydania rzeczy kupującemu.

29. Rząd Zjednoczonego Królestwa oraz Komisja bardziej szczegółowo precyzują w proponowanych przez nie odpowiedziach na drugie pytanie prejudycjalne rodzaj umowy sprzedaży.

30. Odpowiedź Komisji jest mimo tego zgodna z odpowiedziami zaproponowanymi przez pozwaną w postępowaniu przed sądem krajowym oraz przez rządy niemiecki i czeski. Według Komisji w przypadku sprzedaży wymagającej przewozu rzeczy ruchomych, gdy sprzedawca musi wydać je pierwszemu przewoźnikowi w celu przekazania ich kupującemu („sprzedaż z wysyłką”) miejsce dostawy określone musi być w zależności od

miejsca, w którym kupujący uzyskuje rzeczywiste władanie nad dostarczoną rzeczą lub zgodnie z umową powinien je uzyskać (miejsce przeznaczenia sprzedanych rzeczy ruchomych).

z umową zostały dostarczone albo miały zostać dostarczone” należy interpretować, mając na uwadze następujące względy.

31. Według rządu Zjednoczonego Królestwa, aby określić miejsce dostawy należy oprzeć się na warunkach, jakie przewiduje umowa. Gdy zobowiązanie główne sprzedającego polega na wysyłce rzeczy ruchomych oraz (w danym przypadku) dostarczeniu dokumentów przeniesienia własności na kupującego, owym miejscem dostawy jest, w braku przeciwnych postanowień umowy, miejsce wydania tych rzeczy przewoźnikowi w celu ich przekazania kupującemu lub zgodnie z jego zaleceniami.

34. Po pierwsze, zgodnie z orzecznictwem Trybunału celem rozporządzenia nr 44/2001 jest osiągnięcie pewności prawa, która polega na wzmocnieniu ochrony prawnej osób zamieszkałych na terenie Wspólnoty Europejskiej, poprzez jednoczesne umożliwienie powodowi łatwego zidentyfikowania sądu, do którego może on wnieść powództwo, a pozwannemu racjonalnego przewidzenia sądu, przed jaki może on być pozwany⁸. Wynika z tego, iż wykładnia o jaką wystąpiono w niniejszej sprawie musi zapewniać niezbędne wyważenie interesów sprzedawcy i kupującego.

32. Na wstępie należy zwrócić uwagę na fakt, iż pojęcie „sprzedaż na odległość” wywodzi się z prawa krajowego i że może mieć ono różną treść w porządkach prawnych różnych państw członkowskich. W konsekwencji nie uważam za stosowne, aby Trybunał interpretował zwrot „miejsce w państwie członkowskim, w którym [rzeczy ruchome] zgodnie z umową zostały dostarczone albo miały zostać dostarczone” w odniesieniu konkretnie do sprzedaży na odległość. Trybunał może dokonać wykładni tego zwrotu jedynie w odniesieniu ogólnie do umowy sprzedaży.

35. Po drugie, przewidziana w art. 5 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 zasada jurysdykcji szczególnej w sprawach, których przedmiotem jest umowa lub roszczenie wynikające z umowy, uzupełniająca zasadę jurysdykcji miejsca zamieszkania pozwanego, odpowiada celowi bliskości i jest uzasadniona istnieniem ścisłego powiązania pomiędzy umową a sądem, przed którym zawisło postępowanie w sprawie⁹.

33. Zwrot „miejsce w państwie członkowskim, w którym [rzeczy ruchome] zgodnie

8 — Zobacz wyroki: z dnia 13 lipca 2006 r. w sprawie C-103/05 Reisch Montage, Zb.Orz. s. I-6827, pkt 24, 25; z dnia 3 maja 2007 r. w sprawie Color Drack (przytoczony w przypisie 3, pkt 20); z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Falco Privatstiftung i Rabitsch (przytoczony w przypisie 3, pkt 22).

9 — Zobacz wyroki: z dnia 3 maja 2007 r. w sprawie Color Drack (przytoczony w przypisie 3, pkt 22); z dnia 9 lipca 2009 r. w sprawie Rehder (przytoczony w przypisie 3, pkt 32).

36. Po trzecie, w odniesieniu do miejsca wykonania zobowiązań wynikających z umowy sprzedaży rzeczy ruchomych, rozporządzenie nr 44/2001 definiuje w art. 5 pkt 1 lit. b) tiret pierwsze w sposób autonomiczny łącznik dla wzmocnienia celów ujednoczenia zasad jurysdykcji sądowej i przewidywalności¹⁰.

37. Z powyższego wynika, iż wykładni, o jaką wystąpiono dokonać należy w świetle celów bliskości przewidywalności oraz zgodnie z wymogiem pewności prawa.

38. Uważam, iż wykładnia, zgodnie z którą „miejsce w państwie członkowskim, w którym [rzeczy ruchome] zgodnie z umową zostały dostarczone albo miały zostać dostarczone” powinno się rozumieć jako miejsce, w którym rzeczy te zostały faktycznie wydane lub powinny być zostać faktycznie wydane kupującemu najlepiej odpowiada tym wymogom. Takie znaczenie miejsca dostawy najlepiej odpowiada naturze zasady jurysdykcji szczególnej przewidzianej w art. 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001.

39. Taka wykładnia zapewnia nie tylko poszanowanie kryterium bliskości, lecz spełnia również wymóg przewidywalności, jako że pozwala zarówno powodowi, jak i pozwanemu na łatwe wskazanie sądów, przed którymi może zostać wytoczone powództwo.

40. Proponowana wykładnia ustanawia jako kryterium określenia miejsca dostawy rzeczy ruchomych miejsce faktycznego wydania ich kupującemu bez odwoływania się do prawa krajowego różnych państw członkowskich. Kryterium to jest łatwe to ustalenia a jego sprawdzenie nieskomplikowane, z uwagi na co pozwala ustalić bez żadnej trudności sąd, do którego należy jurysdykcja.

41. Na drugie pytanie prejudycjalne należy więc odpowiedzieć, iż zawarty w art. 5 pkt 1 lit. b) tiret pierwsze rozporządzenia nr 44/2001 zwrot „miejsce w państwie członkowskim, w którym [rzeczy ruchome] zgodnie z umową zostały dostarczone albo miały zostać dostarczone” należy interpretować jako oznaczający miejsce, w którym rzeczy te zostały lub powinny być zostać faktycznie wydane kupującemu.

10 — Zobacz wyroki: z dnia 3 maja 2007 r. w sprawie Color Drack (przytoczony w przypisie 3, pkt 24, 26); z dnia 9 lipca 2009 r. w sprawie Rehder (przytoczony w przypisie 3, pkt 33).

V — Wnioski

42. W świetle powyższych rozważań proponuję, aby na pytania prejudycjalne przedłożone przez Bundesgerichtshof Trybunał odpowiedział następująco:

- 1) Artykuł 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że umowy dostawy towarów, które mają być wytworzone bądź wyprodukowane należy uznać za sprzedaż rzeczy ruchomych, niezależnie od określenia przez kupującego pewnych wymogów dotyczących pozyskania, obróbki i dostawy produkowanych przedmiotów, łącznie z zapewnieniem jakości produkcji.
- 2) Zawarty w art. 5 pkt 1 lit. b) tiret pierwsze rozporządzenia nr 44/2001 zwrot „miejsce w państwie członkowskim, w którym [rzeczy ruchome] zgodnie z umową zostały dostarczone albo miały zostać dostarczone” należy interpretować jako oznaczający miejsce, w którym rzeczy te zostały lub powinny być zostać faktycznie wydane kupującemu.